

ХОСЕ ПОРТОГАЛО СЛЕПИТЕ ПТИЦИ

Превод от испански: Александър Муратов, Атанас Далчев, 1968

chitanka.info

Доменико Саличе,
от юга на Италия дошел,
рибар, зидар, работник във чифлик
и на танга свирач в квартала.
(Тогава вилата „Ортусар“ се строеше до самия

ъгъл:

изпълваше ѝ вечерите със уханье
акордеон от тъмните дворове
и нощите ѝ — скитнишка китара,
един площад бленуваше без страх между врабчета
и хлапета, намерили на улицата своя дял.)
Когато аз дойдох по тез места, той бе дете,
на раменете носеше небе от злато
и птици имаше в очите.

Един прекрасен ден дойде мечтата; оттогава
почивам в яма, шибана от дъжд,
от сняг и южни ветрове.

Изрових своя собствен гроб
и с вдигнати ръце, загледан във небето, виках:
„Да живее свободата!“

Курушум от маузер челото ми пробви.
Но аз не съм умрял и още дишам във света.
Моят прах е на народа.

Беше октомврийска вечер.
Пролетта тогава светеше във дървесата
с първия си блясък.
Непокорните врабчета и дваха досам чешмата,

*мокреха си човките, помахваха с криле,
после с полета си въздуха кроеха.*

*Синьо бе небето над площада,
то в зелените морави се разхождаше невинно
и подир това мечтаеше в листата.*

*Викна някой:
„Да живее свободата!“*

*Аз стоях до локва кръв.
Хуан Перес, астуриец, по занятие хлебар,
двадесет години в Аржентина с трима сина,
ручей от надежда между моите ръце,
на света сърцето в мойто гърло,
малка песен в мойта гръд.*

*Пролетта се разяри в кръвта ми сляпо.
И оттогава между птиците се носи мойта песен.*

5

*Уединен сред бурените в братската могила,
не знам какво ще правя, гол, със тая моя смърт,
която се побира във един цветен.*

*(Когато преминават тътнещите камиони
на млекарите и на зората,
която откъм вилите дохожда,
завръщам се във дните на забравеното детство,
родено ненадейно на едно незастроено място.)*

*И утрото дохождаше, отрупано с врабчета,
със скърцащи трамваи, с глъчка на предградия и
пазари,
с прозевки, хули и подсвирвания, донесли
мечта за някое момиче или образ на сърце,
което се усмихва мълчаливо във една целувка.*

*Купуваше си някой вестник;
с усмивка старец даваше ми своята монета,
викът му — вардианин неотспал,
ръката му — сърдечно слънце в тясната пътека.*

*Затваряше ми клепките подобно мащеха ноцта,
звездите падаха над мене като одеяло;
понякога покриваше ми вятърът месата
и даже куче пълнеше с почуда моята невинност,
блещукаха очите му, налени с нежност,
и канеха със сълзите му кротко.
Обаждах се на името Хуан или на „Стъклен крак“
Един незнаен ден, с лице към синьото небе,
останах въз асфалта.*

*(Аз нямам други спомени от детските си дни
И днес във костницата обща, под земята,
не зная аз дали съм се родил, дали и тая моя смърт
е в моето сърце, самотница, подобно мене.)*

*И този е надгробния ми надпис: „Стъклен крак“,
едно подхвърлено дете!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.